

СВІТЛЯЧОК

Чепілка О.

Ч-44 Світячок ; пер. з рос. Д. Мусієнко / Художн.
Л. Буніна. — К. : Світло на Сході, 2018. — 80 с. : іл.
ISBN 978-617-7554-06-5

УДК 821.161.1(73)'06-93

На маленькому лісовому ставочку виреє життя. Комашки й жучки, які густо заселили береги ставка та ліс, що підступав до нього, живуть своїм життям, никають землею, повзають і літають. І серед них – маленький світячок, який тільки починає своє знайомство з цим світом, ставком і його мешканцями. І відразу ж він стикається із безліччю небезпек, які підстерігають усюди. Але є ті, хто приходить на допомогу. Світячок і сам завжди готовий допомогти, інакше не можна, адже він – Світячок, він повинен світити вночі, щоб ніхто не заблукав у півтімі й не загинув.

Для дітей дошкільного й молодшого шкільного віку.

Світлячок

еред високих пагорбів, порослих тонкими осиками, пухнастими ялинками й білорими березами, причаївся маленький зелений ставочок. А там, у заростях густого очерету, на широкому листку болотної лілії якось улітку в мамі з татом народився маленький кумедний синочок — Світлячок. Він з'явився на світ на світанку, коли ніжні промені вранішнього сонечка ледь торкнулися спокійної гладіні води. Світлячок від захвату щось нерозбірливо пропищав, як зазвичай це роблять малюки, широко розплющив свої маленькі оченята, ніби намагаючись усе добре роздивитися і запам'ятати, випростав на блискучій чорній спинці тоненькі прозорі крильця та зацікавлено запитав маму, що сиділа поряд із ним:

— А я хто?

— Ти — мій синочок, Світлячок, і я тебе дуже люблю. Ми будемо з тобою завжди разом, доки ти не виростеш і не пізнаєш ближче цей великий, чудовий світ.

Світлячок ще раз уважно подивився у різні боки й посунувся ближче до мамі, тому що

ставочок такому маленькому жучку здавався цілим океаном, і він дуже боявся упасти з листка лілії та загубитися.

— Не бійся, — заспокоїла малюка мама, — краще виправ—но свої крильця і ну ж бо, змахни ними швидше й лети за мною, я щось покажу тобі, маля!

Світлячок здивовано дивився, як мама легко піднялася у повітря за допомогою своїх прекрасних тоненьких крилець, і спробував наслідувати її. Один змах, два, три... вийшло. Ось уже м'який листок болотної лілії залишився далеко внизу, над його головою яскраво світить сонечко, і всюди — величезний, безмежний світ, такий незнайомий і чудовий.

— Як хороше навколо, мамо! — у захваті пропищав маленький Світлячок. — Як гарно!

— Так, синку, це наш світ, подарований нам Богом — Творцем. І ми з тобою теж Його творіння. Пам'ятай про це. Ми створені для Його слави.

— Мені це незрозуміло, мамо, — сказав малюк.

— Нічого! Сьогодні лише день твого народження. Ти обов'язково все зрозумієш трохи згодом, синку, а зараз летімо о—он до тієї маленької берізки. Там чекає на нас тато, час снідати.

Біля підніжжя білорогої берізки росли яскраві сині дзвіночки. Там Світлячок познайомився зі своїм татом — шановним Світлячком — і вперше поласував солодким, духмяним квітковим пилком. Так почався перший день нашого друга — Світлячка.

А попереду на нього чекало ціле життя з його радощами й тривогами, небезпеками й захопливими пригодами. Правда ж, цікаво, друже?

ДИВОВИЖНИЙ ЛІХТАРИК

Після поживного сніданку Світлячок раптом відчув, як сильно він хоче спати. Залізши глибоко, на самісіньке дно синього дзвіночка, малюк солодко й відразу заснув. У дзвіночку було на диво затишно й тепло. Лагідне сонце ніжно гріло квітку, а ласкавий літній вітерець злегка погойдував її з одного боку в інший, немов маленьку колиску. Мама й тато світлячки теж розмістилися неподалік. Усе сімейство поринуло в тихий, спокійний сон. Одного разу дзвіночок відвідала волохата бджілка в пошуках запашного пилка, але, помітивши наших квартирантів, посміхнулася й полетіла далі, лише продзижчала наостанок:

— Це ж-ж треба, вж-же сплять! Це ж-ж о такій порі! А коли ж-ж працювати? Леж-жебоки!

Звісно, на буркотуху бджілку ніхто не образився, тому що ніхто її просто не бачив. А ще, перед заходом сонця, у дзвіночок-колиску зазирнула невеличка сіренька пташка, готова поласувати будь-якою комашкою. На щастя, світлячки спали так глибоко в дзвіночку, прикриті пухнастими темними

тичинками, що пташка їх не помітила й полетіла далі — шукати вечерю для своїх пташенят. Так минув перший день життя нашого Світлячка. І ось, коли останні промені вечірнього сонця вже попрощалися із землею, і на небі яскраво спалахнули перші золотаві зорі, і запалив своє м'яке світло місяць, наші світлячки почали прокидатися. Першою прокинулася, як завжди, мама:

— О, яка чудова погода! А як гарно співає соловей! Прокидайся, малюк, ти повинен, повинен почути цей чудовий спів!

Маленькому Світлячку, звісно ж, нічого не залишалося, як прокинутися. І тут він почув чудову музику нічного лісу. Це був і ніжний спів соловейка, і веселе стрекотіння цвіркунів, і смішне квакання жаб, і трохи настирливе дзижчання комарів. Тато й мама терпляче пояснили сину, хто з численних мешканців лісу спить уночі, а хто – вдень, хто який має вигляд, із ким можна дружити, а кого треба стерегтися.

Світлячок слухав дуже уважно, але все одно, як не намагався, запам'ятав дуже мало. Зате він добре усвідомив, що без мами й тата він ну просто пропаде в цьому складному, великому світі. І малюк відразу ж вирішив бути дуже слухняним сином. Нарешті, коли з усіма уроками й настановами було завершено, сім'я світлячків, покинувши затишне місце свого укриття, злетіла високо–високо в нічне небо. І раптом Світлячок скрикнув від захвату. Він побачив, як черевця його тата й мами раптом запалали яскравим

золотавим світлом, немов маленькі зірочки в нічній височині.

— Які ви гарні! Погляньте, як ви сяєте! Я вас так люблю! — захоплювався малюк.

— Ми тебе теж, синку, дуже любимо. І твоє черевце теж світиться, як нічний ліхтарик, поглянь на себе!

І тільки тепер малюк побачив, що і його тільки сяє у темряві.

— Яке диво! Я такий гарний! На відміну від о-он тих чорних комах на воді або тих, що зграйками літають біля нас! Як чудово! Ми ж, світлячки, найгарніші в цьому нічному лісі, еге ж?

Мама з татом тривожно перезирнулися і, схопивши синочка за лапки, потягнули його до старої берези, на гілку якої і вирішили опуститися.

Що таке гордість

У гіллі берези було доволі шумно. На найвишій гілці, грізно виблискуючи великими очима, про щось кричала сова.

Ховаючись від її пильного погляду, то тут, то там пролітали кажани, пищали якісь негарні, з довгими вусами жуки і, поцмокуючи, хрустіли листям ненажери-гусені. Світлячки знайшли затишний куточок біля дупла рудої тітоньки-білки, яка мирно сопіла серед заготовлених на довгу зиму смачних лісових горішків. Світлячок пустотливо посвітив на неї своїм ліхтариком і був у захваті, коли білка здригнулась уві сні від його світла.

— Ого! Оце так! Адже я так кого хочеш побачу і навіть розбудити можу! — захоплювався Світлячок.

— Постривай, малюк, — намагався заспокоїти сина батько, — ти повинен зрозуміти головне — навіщо Творець дав тобі твій ліхтарик. І якщо ти цього не зрозумієш, настане час, коли він просто згасне, і ти вже нічого не зможеш удіяти.

— Як? — стривожився Світлячок і налаштувався уважно слухати.

— Наші ліхтарики дані нам не для того, щоб ми собою милувалися і звеличувалися над іншими жителями лісу, а для того, щоб їм допомагати.

— Допомогати?

— Звісно! Цим ми й славимо свого Творця. Удень у лісі від яскравого сонця багато світла й тепла, а вночі наші маленькі ліхтарики ну просто вкрай необхідні, — пояснив тато синові.

— І що більше допомагаємо іншим, то яскравіше ми палаємо, маля, — лагідно додала мама.

— Тож запам'ятай, сину, гордість — твій перший ворог і найнебезпечніший, тому що приходиться вона непомітно. Гордість — це коли ти вважаєш себе кращим за інших. Бережи своє серце від гордості, синку, і тоді Творець буде дуже задоволений, що не дарма тебе створив, а ти почуватимешся щасливим! — завершив тато.

Повз них пролітав нічний метелик.

— Ой, як радісно бачити ваше світло, світлячки! Мене так і тягне до вашої компанії! Які ви чудові, які гарні! — прокричав він.

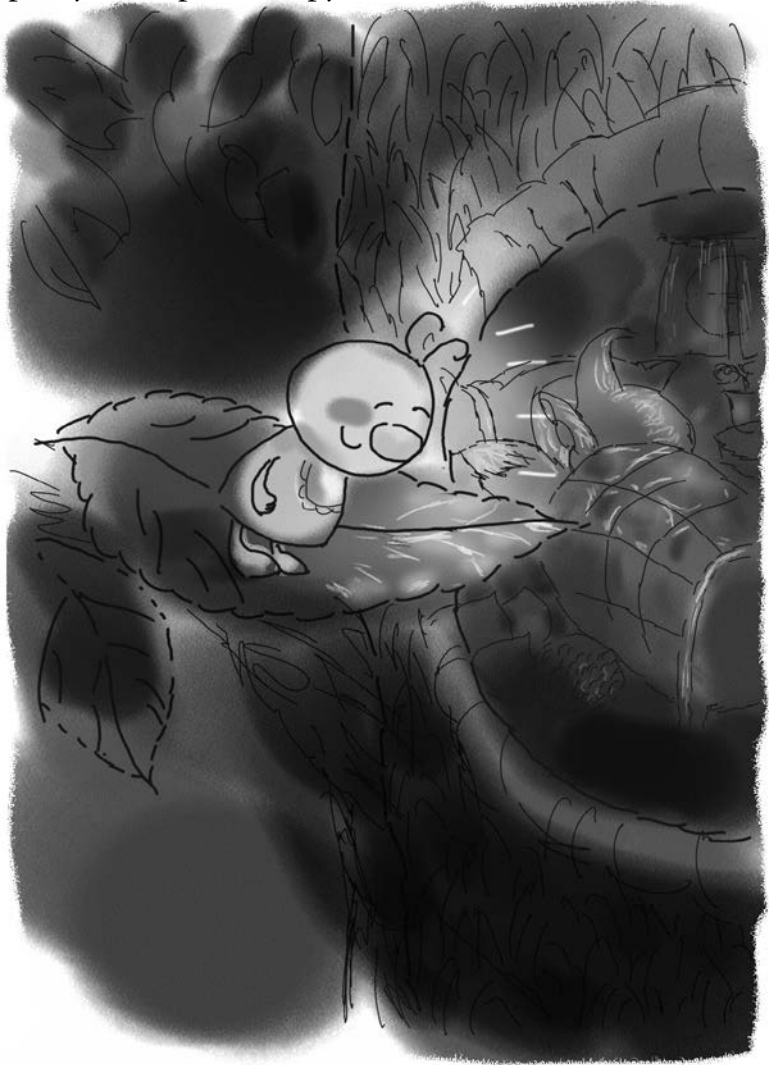
Тоненькі крильця Світлячка затріпотіли від похвали, але, поглянувши на батьків, він скромно відповів:

— Ці ліхтарики дав нам Творець, а ми — звичайні собі жучки.

Батьки задоволено посміхнулися. Здається, сьогодні їхній син зрозумів, якою небезпечною для життя є гордість.

Знай і ти, мій друже, що й для нас, людей, гордість так само небезпечна і згубна. У Своему Слові — Біблії —

Творець написав для нас: «Бог противиться гордим, а смиренным дає благодать», «І спіткнеться пихай упаде» та ще багато, багато іншого. Тож не товаришуй із гордістю, друже!

Бути дорослим

Деякі наступних ночей наш Світлячок навчався у тата й мами, як допомагати іншим. Це йому дуже сподобалося. Адже життя було таким загадковим і цікавим.

І Світлячок із радістю помітив, як щоразу після допомоги іншим його ліхтарик ставав дедалі яскравішим. А одного ранку, коли сім'я, поснідавши пилком, готувалася до сну, батько, ніжно дивлячись на сина, сказав:

— Як же ти підріс, синку! Твої крильця зміцніли, ти вже можеш літати лісом швидше за нас із мамою. Думаю, тепер ти зможеш допомагати іншим самостійно, без нас.

— Справді? — зрадів Світлячок і зізнався: — Мені трохи страшно, але я чекав на це, тату!

— Тільки не забувай усіх наших уроків, сину. А якщо раптом не знатимеш, як краще вчинити, прислухайся до свого серця й проси у Творця мудрості. Ми ж завжди раді тобі допомогти, — посміхнулася мама.

— А щоранку ми будемо зустрічатись у квітах дзвіночків і ділитися пережитим за ніч, — сказав тато.

— Чудово, — засміявся Світлячок.

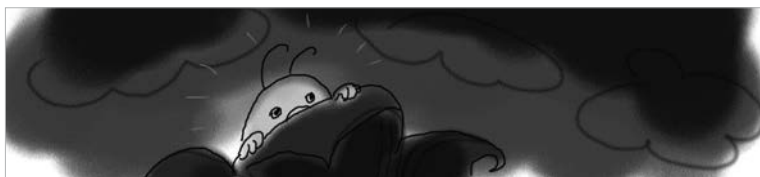
— І поспішай зробити якомога більше доброго, синку! Наше життя коротке, тож треба встигнути до холодної зими, — додала мама.

— А що таке «зима»? — стривожився син.

— Дізнаєшся, Світлячку! Не все одразу. Головне, чини добро, світи яскраво й на користь іншим. А тепер спи, набирайся сил.

Вітер ніжно погойдував синій дзвіночок, мама й тато солодко спали, а Світлячок іще довго думав про розмову з батьками, про те, що чекає на нього попереду, і про те, що це зовсім нелегко — бути дорослим.

Мурашка

Ніч цього разу видалася напрочуд похмурою. Величезні дощові хмари раз у раз затуляли собою місяць і зорі. Світлячок озирнувся туди–сюди. Він вирішив не надто віддалятися від будиночка — дзвіночка, у глибині якого будь–якої миті можна сховатися від негоди. Мама й тато давно полетіли хто куди, побажавши йому щастя. Та чи прийде це щастя за такої похмурої, непривітної погоди?

Від поганого настрою у Світлячка навіть і ліхтарик ледь світився, де вже тут допомогти іншим, хоча б самому не заплакати від страху й самотності. Може, надто рано тато й мама почали вважати його самостійним?

Раптом Світлячок почув, як під листком дзвіночка, на якому він сидів, хтось жалібно заплакав. Світлячок збадьорився, запалив яскравіше свій ліхтарик і поглянув униз. На стебельці тоненької осики сиділа маленька руда мурашка.

— Гей, маля, ти чому плачеш? Хіба тобі не час спати? Де твоя мама, де твій мурашник?

— Не–не знаю! — хникала мурашка, витираючи слізки. — Я загубилася. Ліс такий великий, а я маленька!

Я побачила твоє світло й ось знайшла тебе. Допоможи мені, Світлячку!

— Гаразд, дурненька, не плач! Це добре, що ти на світло мого ліхтарика прийшла, тепер що-небудь придумаємо. А спочатку лізь вище на мій листок, поки тебе жаба не злопала, і розповідай, де твій мурашник знаходиться: під ялинкою чи під березою. А я вже спробую його знайти.

Мурашка швидко витерла слізки, залізла ближче до Світлячка й почала розповідати:

— Мій мурашник знайти легко. Він найбільший, найзатишніший і знаходиться біля великого дерева. А як дерево називається, я не знаю. Мабуть, береза, а може, і ця, як її, ялинка. Мама мені про це не говорила.

— Та-ак! — почесав потилицю Світлячок. — Ну, добре, якось будемо з халепи вибиратися! А ти давно лісом подорожуєш? І як це ти одна гуляти надумала, га? — запитав він у мурашки.

— Я давно гуляю. Ще від ранку. Усі мої братики й сестрички давно в мурашник повернулися, нам тільки на трошки дозволили вийти, на ліс подивитися. А мені, знаєш, як цікаво стало, я навіть і не помітила, як далеко відійшла!

Мурашка ладна була знову розплакатися.

— Я... я додому хочу! До мами.

— Ясна річ! Ох, і дасть вона тобі прочухана, коли повернешся! — засміявся Світлячок.

— Нічого! Я в неї пробачення попрошу, — пообіцяла мурашка.

Звісно, Світлячок і сам не знав, як допомогти малечі, але намагався бути впевненим і веселим, інакше мурашка остаточно розкисне. Він лише на хвилинку задумався, прислухаючись до свого серця і звертаючись до Творця, як навчила його мама. І раптом зрозумів, чітко зрозумів, що треба робити.

— Сиди тут, мурашко, не йди нікуди. Не бійся, просто дивися на мій ліхтарик, а я полечу високо-високо й, можливо, побачу твій дім. Я обов'язково до тебе повернуся. І навіть якщо ти не бачитимеш мого світла, все одно будь тут, чекай на мене. Добре?

— Добре, — пропищала, киваючи головою, мурашка. Біля ставка було всього чотири великих мурашники. Усі їх добре видно з висоти. Але який із них йому потрібен?

Світлячок вибрав той, що ближче, біля підніжжя старої ялинки. Підлетівши до мурашника, він спробував роздивитися його стражників, які мужньо охороняли спокій своїх братів і сестер. Стражники, замружившись від яскравого світла ліхтарика, обурилися.

— Гей, ти чого це тут розлітався? Лети собі в інше місце, а в нас тут усі втомилися після робочого дня, спати хочуть, це тобі аби вдень спати, а вночі всіх будити, — пробуркотав один зі стражників — велика чорна мураха.

— Пробачте, будь ласка, — ввічливо просив вибачення Світлячок, — тепер я й сам бачу, що даремно вас турбував, але мені конче потрібно знайти мурашник, де живуть руді мурахи.

— Дуже нам треба це знати! Ми народ зайнятий, трудящий, нам ніколи одне до одного в гості ходити, на відміну від деяких ледарів, — відповів стражник і відвернувся від Світлячка, не бажаючи гаяти на нього час.

— Ну що ж, — зітхнув Світлячок і полетів до іншого мурашника, що був захований під гілками плакучої верби.

«Ох, і грубіян цей мураха, увесь настроїв зіпсував, ледарем обізвав, — думав дорогою Світлячок. — А може, йому, стражнику, так і належить для солідності? Запитаю про це в батьків».

Стражники іншого мурашника виявилися ще неприємнішими. Великі руді мурахи почали погрожувати Світлячку, що зтягнуть його в мурашник і з'їдять узимку, якщо він хоч на сантиметр наблизиться до їхнього житла. Про зникле маля вони й чути не хотіли.

— Наші діти як діти — усі давно сплять! Ми взагалі найпорядніші мурахи в усьому лісі! — заявили вони наостанок.

— Бідолахи, ви просто захворіли на гордість, — зі співчуттям подумав Світлячок і полетів геть.

Розчарований, він опустився на тоненьку гілочку верби. Ні-і, нічогісінько в нього не вийде. Чи не краще дочекатися ранку тут, а потім, коли з першими променями сонця згасне його ліхтарик, непомітно для мурашки повернутися додому і, наївшись солодкого пилку, заснути? Та через саму лише думку про нещасне маля серце Світлячка защеміло від жалості.

Адже мурашка з такою вірою проводжала його! Ні, він обов'язково повернеться з успіхом!

Раптом до Світлячка підлетів його знайомий нічний метелик:

— Що, друже, ти сьогодні літаєш сам, без тата й мами? Дозволь мені помилуватися твоїм ліхтариком, ми, метелики, просто обожнюємо світло!

— Звісно, — відповів Світлячок, — тільки недовго, я дуже поспішаю. Я шукаю мурашник, де живуть руді мурахи, мені треба повернути туди крихітку-мурашку.

— Чи не про новий мурашник ти говориш? Там якась метушня увесь вечір. Стражники бігають туди-сюди, ніби когось шукають.

— Де ж це, метелику?

— А там, неподалік від тоненької молодої берізки, що біля ваших дзвіночків. Там іще зовсім маленький мурашник, тільки-тільки побудований, злітай-но туди, — порадив метелик.

— Звісно! — зрадів Світлячок.

Метушливі руді мурахи-стражники були дуже вдячні Світлячку, коли той привів їхню маленьку й дурненьку мандрівницю цілою і неушкодженою.

— Це твій мурашник? — запитав мурашку Світлячок, показуючи здалеку на її будинок, який більше нагадував купку сміття, ніж солідне житло мурах.

— Авжеж! — заплескала в долоні мурашка. — Це він! А як називається те величезне дерево, поряд із ним, я ще не знаю, — посміхнулася малеча, показуючи на тоненький стовбур молодої берізки.

— Ех ти, маленька, — погладив її лагідно Світлячок, — ну що ж, біжи додому й надалі слухайся маму!

— Дякую тобі, Світлячку! Я знала, що ти мені допоможеш! Твій ліхтарик так лагідно світить мені, що я навіть перестала боятися!

Утомленим і щасливим повертався Світлячок додому. Він відчував, що значить бути щасливим, допомагаючи іншим, навіть якщо це буває так важко!

У павутинні

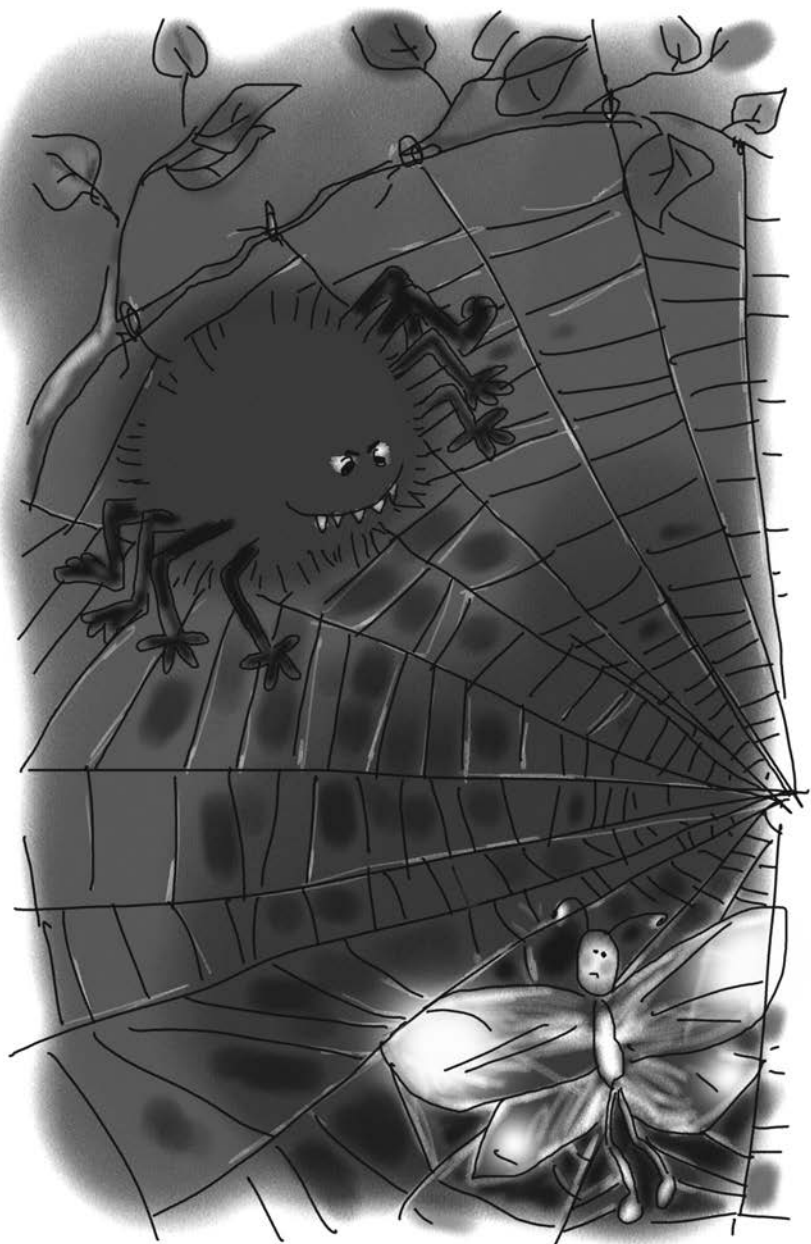
Нічні метелики, з їхніми легкими мереживними крильцями, були справжньою прикрасою лісу. Світлячок завжди милувався, як весело й безтурботно вони танцюють на тлі зоряного неба. З одним метеликом, Астором, він навіть подружився. І от якось, у середині теплої літньої ночі, коли Світлячок опустився на гілочку осики, щоб трошки відпочити від довгого польоту навколо ставка, до нього підлетіла зграйка схвильованих метеликів.

— Що трапилось? — здивувався Світлячок.

— Біда! Біда! Допоможи, Світлячку! Наш Астор заплутався у павутинні і ніяк не може вибратися.

Світлячок уявлення не мав, як він — маленький жучок — може розірвати павутиння, та хіба був час про це думати, коли друг у небезпеці!

Велике павутиння було майстерно сплетене серед тоненьких гілочок берези. Цієї ночі метелики святкували чийсь день народження і, на радощах, забули про небезпеки, які чатують на них у лісі. Двох із них залюбки з'їли нічні пташки, один закружляв у танку так, що гепнувся в ставок і ледве не потрапив на липкий язик жаби, а бідолаха Астор, весело пританцьовуючи,

заплутався у павутинні. Коли Світлячок підлетів до нього ближче, нещасний метелик зовсім знесилив, намагаючись звільнитися. Що відчайдушніше він ворушив тоненькими лапками й змахував крильцями, то більше заплутувався у пастці.

Ох, на кого він став схожий! Візерунок на крильцях повністю стерся, та й самі крильця були пошарпані й пом'яті.

А неподалік від Астора сидів величезний чорний павук. Він із задоволенням спостерігав за своєю жертвою і чекав лише на момент, коли метелик зовсім ослабне і не опиратиметься. І тоді вже павук схопить його своїми потворними волохатими лапами, щоб позбавити життя.

— Я загину, я загину! — заплакав Астор, побачивши друзів. — Мені ніколи звідси не вибратися! І я сам в усьому винен! Як безглуздо минуло моє життя! Я був надто безтурботний, самі тільки свята, танці, суєта! Я так любив життя і нічого не робив! І ось тепер я гину. Адже я навіть не зрозумів, для чого жив. Я нічим не прославив Творця. Бідний я, нещасний метелик!

Плачучи й журячись, Астор зовсім знесилив. Його пом'яті крильця тепер ледь тріпотіли від легкого нічного вітерця. Передчуваючи смачну вечерю, потворний павук повільно попрямував до своєї жертви.

— Ой, зараз він його зжере! — вигукнула дівчинка-метелик біля Світлячка. — Як страшно!

— Прощавай, Асторе! Ми тебе ніколи не забудемо, ти був найвеселішим метеликом у нашому лісі! — прокричав інший метелик.

— Допоможіть... — ледве шепотів Астор, дивлячись на волохатого чорного монстра.

І тут Світлячок підлетів до павука і запалив ліхтарик прямо в нього над головою. Яскраве світло зовсім не сподобалося волохатому ненажері, і він спробував передніми лапами схопити Світлячка, але марно, адже наш жучок був вільний від павутиння. Знов і знов світло засліплювало павука, той мружився і намагався поборотися з непроханим гостем. Павутиння так сильно розгойдувалося, що павук, раптом утративши рівновагу, повалився униз і завис, мов на канаті, на нитці павутиння.

— Ура! Він нескоро сюди видереться! — зраділи метелики.

Поки Світлячок продовжував засліплювати ліхтариком павука майже на самій землі, заважаючи йому піднятися назад, друзі допомагали Астору звільнитися з павутиння.

Докладаючи величезних зусиль, вони витягли нещасного з тенет і принесли на широкий листок лопуха. Тут і знайшов їх Світлячок.

— Дякую, друзі, — ледве вимовив Астор. — Сьогодні я немов знову народився.

— Дякую тобі, Світлячку! Якби не твоє світло, наш друг уже б загинув, — дякували метелики.

— О, краще прославте Творця за мій ліхтарик, а я просто зрозумів, навіщо створений, от і все, — посміхнувся у відповідь Світлячок. — Ну, мені час, друзі! Побачимося пізніше! Асторе, одужуй!

Говорять, що після тієї ночі Астор та інші метелики вже не так безтурботно кружляли нічним лісом.

Тепер, літаючи у сяйві ніжних місячних променів, вони дружно славили Творця за життя і чудовий світ, який Він їм подарував. І всі навколо, милуючись їхнім дивовижним, легким танком, говорили:

— Який великий наш Бог, Котрий створив усе живе!

Пам'ятай і ти, друже, легковажність і неробство можуть і нас, людей, завести у павутиння гріха та загибелі.

У мишачій нірці

Мишку Ксеню та її поважного чоловіка Фрола знали всі мешканці ставка. Їхню домівку було вирито у великій купині біля підніжжя гарної зеленої осики.

Смішні й працьовиті мишки цілими днями метушилися, бігаючи туди–сюди. Ще б пак, адже в них мають народитися дітки. Перед їхнім народженням мишки всюди шукали тоненьку, м'яку травичку для дитячого ліжечка, навіть збирали загублені пташині пір'їнки. Потім вони поповнювали запаси своїх комор, як і належить поважним господарям. Скільки різних зернят, насіннячка, соковитих корінців переносили мишки в нірку — і не злічити! Усе це знадобиться дітям, щоб вони довше не виходили з будиночка й не стали обідом для тітоньки сови чи куми лисички. Та й спочатку мишенята будуть зовсім голенькі, без шубок, як же в такому непристойному вигляді з'явишся перед шановним товариством?

От і метушилися мишки Ксеня і Фрол день і ніч, облаштовуючи своє житло й готуючи їжу на все сімейство.

Зате тепер їх не побачити. Днями сорока Зоська роздзвонила на весь ліс, що в Ксені нарешті народилася трійня, і хто не вірить, може піти й прислухатися до їхнього писку з нірки.

Світлячок був дуже радий за Ксеню і Фрола. Не раз ночами він допомагав метушливій парочці знайти їжу в лісі, а без ліхтарика це не так і просто. І ось тепер йому дуже не терпілося побачити малюків. Але в гості до мишачої нірки світлячкам ходити якось не прийнято, та й не зовсім зручно без запрошення, тому Світлячок просто щоночі пролітав повз — чи не побачить кого з шанованого сімейства. І от одного разу, глибокої ночі, Світлячок, за своїм звичаєм, пролітав повз мишачу нірку й раптом почув прямо біля входу в неї жалібне й тоненьке:

— Пі, пі, пі!

Точно, це плакало мишеня, точніше, маленька мишка — Ксеніна дочка.

Світлячок підлетів до неї ближче. Яка ж вона була гарненька — кругленькі чорні оченята, чарівні вушка й майже блакитна при місячному світлі шерстка.

— Таке миле створіння — і плаче! Що трапилося, крихітко? — запитав Світлячок.

Ксеніна дочка на мить припинила плакати, ступила трохи глибше в нірку, що стало видно лише її гостренький носик, і уважно оглянула незнайомця:

— Ти хто?

— Я — Світлячок, друг твоєї мами Ксені й тата Фрола. Як вони поживають?

— Погано! — розплакалася маленька. — Вони пішли в ліс за зернятками й досі не повернулися. Нам вони звеліли з нірки й носа не висовувати, щоб лисиця не з'їла, а самих усе немає й немає. Може, це їх лисиця спіймала, і тепер у нас немає батьків!

Світлячку теж стало сумно. Із глибини нірки він чув жалібний писк іще двох мишенят.

— Нам страшно без тата й мами, — плакала маленька.

І Світлячку так хотілося її заспокоїти.

— Не плач! Ну ж бо, ходімо у твій будиночок, я давно хотів побувати у вас у гостях, і, по-моєму, зараз найкращий час!

І Світлячок влетів у мишачу нірку вслід за маленькою Ксеніною дочкою. Ще ніколи Світлячок не був під землею, і його дуже здивувало, як жителі усіляких нірок і нір можуть там усе бачити без світла.

Звісно, нірка була зовсім не схожою на дзвіночок, у якому жила сім'я світлячків, але й це житло було цілком затишним і навіть гарним. Коридор, щоправда, був трохи задовгим, але це для безпеки. А в самій нірці була простора кухня з коморою для зернят, з м'якими килимками з осикових листочків. До того ж Світлячку сподобалися дві затишні спальні — для мами з татом і дітей, а також велика зала, де веселилися і грали мишенята у вільний від їжі час.

Щоправда, зараз їм було не до розваг. Усі троє малюків дружно плакали, хвилюючись і сумуючи

за татом і мамою. Дві дівчинки — Тося і Фрося та хлопчик Пусик пищали на всі лади.

— А може, ми їх не слухалися і вони більше до нас не повернуться? — припускало одне мишеня.

— А може, ми їм не допомагали, і вони на нас образилися? — зітхало, витираючи слізки, інше.

— А може, вони заблукали в лісі і їх з'їли? — журилося третє.

Світлячок, вислухавши всі версії, яскравіше запалив свій ліхтарик і почав заспокоювати дітей. Він розповідав їм, які турботливі й люблячі їхні батьки, які вони розумні й обережні миші. Як часто Світлячок бачив їх у лісі, таких спритних і швидких, що жодна лисиця їх не наздожене!

Малюки відразу заспокоїлися і стихли. А за кілька хвилин вони вже посміхалися і теж почали розповідати найрізноманітніші історії про своїх батьків. Пусик згадав, як мама покарала його за те, що він ненароком, у грі, укусив за хвостик Тосю. Тоді він образився на маму, а тепер зрозумів, що вона вчила його бути обережним і уважним до інших.

Фрося розповідала, як тато навчав дітей бути ввічливими, відрізняти друзів від ворогів і ніколи не сваритися.

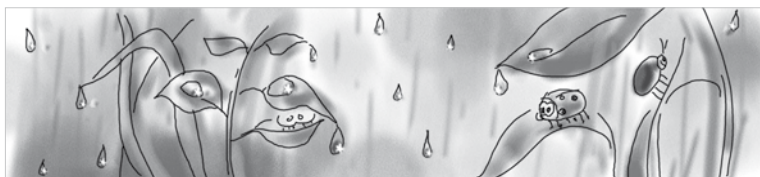
Тося — найбільш пухленька і найсмішніша мишка — захоплювалася смачними обідами, які так дбайливо готувала їхня мама. І, взагалі, діти зрозуміли, як сильно вони люблять своїх батьків і як хочуть у всьому бути на них схожими. Малюки навіть подякували

Творцю за свою чудову сім'ю і попросили Його допомогти татові й мамі швидше повернутися.

Світло й затишно було в нірці тієї ночі. Звичайно, Фрол і Ксеня повернулися цілі й неушкоджені до своїх малюків і принесли чудові ласощі — кілька свіжих пшеничних колосків.

Світлячок, дивлячись, як радіють діти поверненню дорослих, як дружно просять у них прощення за минулі витівки й непослух, посміхався. Він думав, як добре, коли в дітей є батьки, а в батьків — діти, і як важливо цінувати й берегти одне одного. А ти згоден із цим, друже? Чи вдячний ти Господу за своїх тата й маму? І не забувай бути слухняним і чуйним, тоді буде більше сміху й радості у твоєму домі.

Старий жук

Удень у лісі йшов дощ. Взагалі—то, сім'я світлячків цього відразу й не помітила. Вони всі дружно спали в глибокому синьому дзвіночку, який від негоди трохи прикрив свої пелюстки, від чого жучкам було сухо і, як і раніше, затишно. Зате вночі світлячки побачили, як змінилося все навколо. Вологе листя дерев яскраво сяяло у світлі місяця й зірок, відображаючи їхнє срібло, повітря було чистим і свіжим, із пагорбів у ставок стікали дзвінки струмочки. У них із задоволенням приймали ванни солідні бобри й швидкі річкові видри. Світлячок літав навколо ставка і славив Творця за дивовижний навколишній світ. Раптом звідкись ізнизу він почув:

— Гей, Світлячку, лети—но сюди, ти якраз мені дуже потрібен.

Світлячок не відразу помітив на купині, серед високого листя осики, невеличкого, трохи рудого жука з товстими короткими вусами й глянцевиими крильцями.

— Чого дивишся? Не бачив мене в лісі? Ще б пак! Я денний! Уночі сплю, як усі нормальні комахи, а вдень займаюся своїми справами. Це у вас,

світлячків, усе навпаки. Звідки я про вас знаю? Та ти не дивуйся, ось поживеш із моє на білому світі — і не таке знатимеш. Ти краще присвіти—но мені, бо я знов у воду гепнуся, а я ж насилу вибрався з цього гидкого ставка. Мій дім о—он на тій березі, сьогодні з цим дощем самі проблеми. Вітром мене віднесло до ставка, дощем намочило крила, добре, хоч живий залишився. А додому як хочеться! Там у мене під корою така гарна, тепла квартира, м'яке ліжко. Ох, спати як хочеться, просто сил немає! А біля ставка ночувати небезпечно, жаби так і стрибають з усіх боків, кажани спокою не дають. Присвіти—но мені, Світлячку, може, і дістануся до ранку до своєї берези.

— Залюбки, — відповів Світлячок, хоча задоволення від цього не відчував. Гладкий буркотливий жук йому чомусь не подобався, мабуть, тому світло його ліхтарика і було не таким яскравим, як зазвичай.

Та він усе одно летів, вибираючи для жука сухий, безпечний шлях, і щосили намагався допомогти старому.

— Ох, та не поспішай ти так, зовсім заморив, адже я не звик пішки ходити. Ах, який ти неухажний і неввічливий. Та не туди світи, а сюди, мені під лапки. Ох і соломинку ти мені знайшов, хіба ж вона мою вагу витримає? От якщо знов у воду звалюся, буде тобі! — бурчав жук, розчепірюючи вуса.

— Не хвилюйтеся, дідусю, це ж не соломину, а очерет, він — як місток від купини до купини, по—моєму, дуже зручно, — заспокоював Світлячок.

— Не грубіянь старшим, розумнику, — продовжував жук, благополучно перебравшись на другу купину.

Світлячку здалося, що ця ніч остаточно зіпсована незадоволенням жуком.

Його ліхтарик і справді ледве світив. А скільки разів йому хотілося просто полетіти геть від старого жука й забути про нього назавжди, адже не щоночі старий гулятиме болотом, він же денна комаха.

Нарешті, ще вдосвіта, подорожні дібралися до старої берези. Квартира жука була майже біля її коріння. Залізаючи під товсту кору дерева, жук наостанок крикнув Світлячку:

— Гаразд, лети додому! Хоча від твого світла мої крила так і не висохли — тепла від нього жодного, та хоч дорогу додому освітив. Звісно, я б і без тебе впорався — з моїм—бо життєвим досвідом, але з тобою в дорозі було якось веселіше. Сподіваюся, наступного разу, якщо зустрінеш тебе, будеш спритнішим і ввічливішим! Ох і молодь нині...

Усе інше Світлячок уже не чув, він летів додому. Його очі були повні сліз, було так прикро, що він не почув від жука навіть просте «дякую». І чому старий сварив його ні за що, адже Світлячок так старався йому догодити?

Із усіма цими сумними думками наш герой повернувся у свій рідний дзвіночок. Перші промені ранішнього сонця уже зігріли його затишний будиночок, батьки з нетерпінням чекали на сина, щоб

разом посмакувати пилком і поговорити про пригоди минулої ночі. У Світлячка зовсім не було апетиту, а замість слів вітання батькам він раптом розплакався.

Не судить його надто суворо, уявіть, як він утомився і засмутився цієї ночі.

Дізнавшись про те, що сталося, тато й мама ласкаво заспокоїли сина:

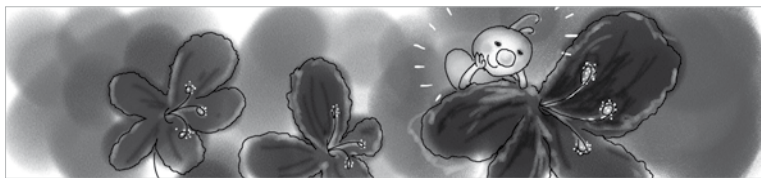
— Розумієш, синку, ми, світлячки, щасливі тоді, коли наше світло дарує радість і допомогу іншим, навіть якщо нам і не говорять дякую. Адже головне – що думає про тебе наш Бог — Творець. Тож не журися, синку! Нехай яскраво палає твій ліхтарик і для добрих, і для злих. Хто знає, може, одного разу старий жук усе зрозуміє і згадає тебе із вдячністю. Не сумуй,

а краще пробач йому від усієї душі. І пам'ятай, що сьогодні ти прожив не даремно, адже хто б іще допоміг старому буркотуну! Не думаю, що в нього багато друзів, синку.

Після цих слів на серці у Світлячка стало легше. Подякувавши Творцю за минулу ніч, він міцно заснув серед м'яких тичинок дзвіночка.

А знаєш, друже, ми теж повинні допомагати і добрим, і злим людям, щоб вогонь святості в нашому серці палав дедалі яскравіше. І не треба журитися, якщо не всі дякують нам. Знаєш, що про це написано в Біблії? «Роблячи добро, не втомлюйтеся».

Бути щасливим

Шойно Світлячок прокинувся наступної ночі, як чомусь відразу згадав старого жука. Тільки тепер він зовсім не сердився на буркотуна, а навпаки — Світлячку раптом стало його дуже шкода. Звичайно, тато мав рацію, старий, мабуть, дуже самотній — де вже з таким характером знайти друзів.

Вилетівши з дзвіночка, Світлячок опустився біля невеликої галявинки, де росли нічні фіалки — гарні ніжні квіточки з чудовим запахом. Коли у Світлячка бував поганий настрій, він іноді прилітав сюди — вдихнути їхній аромат і помилуватися тонкими пелюстками. Світлячок обережно зірвав тонку тичинку однієї квітки і, щасливий, полетів із нею до старої берези. Помешкання рудого жука Світлячок, за допомогою свого ліхтарика, знайшов без жодних зусиль. Він хотів непомітно залишити запашну тичинку фіалки біля самого входу й полетіти геть. Чомусь Світлячку здавалося, що від цього подарунка настрої жука мав покращати — а як інакше! Але не встиг він торкнутися березової кори, щоб залишити тичинку, коли раптом звідти з'явилися товсті короткі вуса жука.

— Що таке? Що трапилося? Хто надумав тут бешкетувати? У мене і без того безсоння, а тут іще лізуть усякі.

— Це не всякі, це я, дідусю жук! — став виправдовуватися Світлячок. — Я просто приніс вам подарунок і, якщо вже ви не спите, хотів дізнатися про ваше здоров'я. Як ви почуваєтеся, як ваші крила?

Старий здивовано дивився на молодого Світлячка. Здавалося, він навіть розгубився від несподіванки.

— Ти приніс мені цю красу? Я завжди мріяв побачити нічну фіалку, до нашої берези ледве доносяться її пахощі. На жаль, вранці квітка закривається. І хоч це тільки її шматочок, проте який аромат!

Цього разу здивувався Світлячок. Він ніяк не очікував почути від старого буркотуна стільки хорошого.

І тут жук, немов отямившись, пробуркотів:

— Ну все, залишай тичинку і лети собі далі, мені вже давно спати час, бач, розбазікався тут!

Світлячку раптом чомусь стало смішно. Він на прощання обійняв старого і, пообіцявши прилетіти до нього в гості, полетів далі, радуючи своїм яскравим ліхтариком мешканців ставка.

Наступної ночі Світлячок знову полетів до жука. Цього разу він ніс у своїх тоненьких лапках інший подарунок — маленький клубочок солодкого пилка нічної фіалки. Ці рідкісні ласощі він із задоволенням з'їв би й сам. Зібрати стільки пилка з фіалки дуже важко, адже це нічна квітка, але Світлячок знову вирішив потішити старого.

Здавалося, жук тільки й чекав на появу Світлячка. Цього разу, зустрічаючи гостя, він навіть посміхнувся:

— А-а-а, знову прилетів! Що це? Пилок? Ой, яке диво! Я і не мріяв його скуштувати! Заходь-но, юначе, у мою квартиру і поласуймо разом.

Житло в жука було зовсім крихітним, проте на невеличкому столику з бересту красувалася тичинка ніжної фіалки. Смакуючи пилок, старий жук остаточно подобришав і розповів Світлячку сумну історію свого життя.

Звичайно, колись він був молодим і гарним жуком, про що можна було судити з портрету на стіні, і в нього була добра, дбайлива дружина й ціла дюжина пузатеньких малюків. Але все сімейство одного разу потрапило на обід до ненажерливих птахів, уцілів лише він — нещасний, самотній жук. І відтоді ось так і живе він, сам по собі, ні з чого не радіючи, і залишає свою квартиру лише на обід.

Світлячку стало шкода сіромаху. Він яскравіше запалив свій ліхтарик і почав розповідати старому про те, що будь-яку біду, будь-який сум може перемогти радість служіння Творцю. Адже в цьому сенс нашого життя.

— Чим я можу славити Творця, я — старий, самотній жук? — здивувався старий.

— Як чим? Хіба ваш життєвий досвід не допоможе іншим? Ви можете всім знайомим молодим жукам навколо розповідати свою історію, вчити їх бути уважними й обережними, — відповів Світлячок.

— І ти думаєш, цим я прославлю Творця?

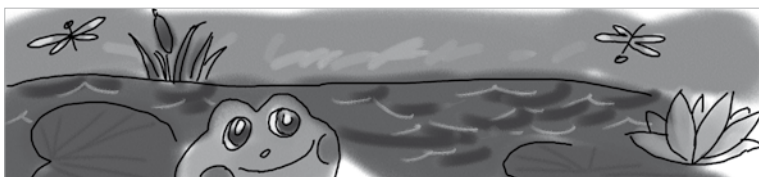
— Звичайно! Ми прославляємо Його, приносячи користь іншим.

Важко було розлучатися жуку і Світлячку цієї ночі, а розлучалися вони справжніми друзями.

І тепер під корою старої берези живе щасливий, добрий дідусь жук.

У нього багато друзів, хтось прилітає за порадою, комусь потрібна мудра настанова. А іноді молоді жуки довіряють старому побавити своїх малюків, поки збирають для нього квітковий пилок і смачні пелюстки. І старий жук тепер точно знає: бути щасливим — це значить бути корисним іншим. Тепер він дякує Творцю за радість життя і молодого Світлячка, якого одного разу вночі зустрів біля ставка.

Сирота

Багато разів мама й тато Світлячка терпляче пояснювали своєму сину, які небезпечні болотяні жаби.

— Не спускайся низько до води, дитинко, — наставляли вони. — У жаб довгі липкі язики, вони за дві секунди піймають тебе, якщо літатимеш близько, і тоді вже все.

Скільки страшних історій про різних необережних тіточок і дядечків, які стали вечерєю жаб, вислухав Світлячок! Усе це було вражаюче. Та й сам він не раз бачив, як зникали дурні комарі в ненажерливих жаб'ячих пащах. Як тут не старатися бути уважним, пролітаючи над ставком! Із жабами Світлячок зустрівся майже щоночі. Одного разу така потвора, здалеку запримітивши його яскравий ліхтарик, проквакала:

— Гей, Світлячку, спускайся нижче. Мені так хочеться помилуватися твоїм світлом і познайомитися з тобою ближче.

— Угу, авжеж! — відповів Світлячок. — Знаємо ми вас, ненажер.

І Світлячок піднявся ще вище над купиною, де сиділа жаба. Це зовсім не припало їй до душі,

і вона кілька разів намагалася підстрибнути, щоб з'їсти Світлячка. Відтоді наш герой тримався осторонь шумної ватаги жаб. Та одного разу сталося неймовірне, чого і сам Світлячок ніяк не очікував. Цієї місячної ночі він вирішив навідатися до своєї рудої мурашки, що жила під тоненькою берізкою неподалік ставка. Сорока Зоська сказала Світлячку, що мурашка вже зовсім виросла, стала міцною і сильною мурахою і тепер цілими днями будує свій мурашник разом із численними родичами. На найближчі кілька ночей мурашку призначено у варту. Хіба це не чудова можливість побачити давнього друга! І ось, сподіваючись на зустріч, Світлячок вирушив до мурашника, і раптом, майже біля самої берези, він почув чийсь жалібний писк. Невже мишеня потрапило в лапи лисиці? Світлячок вирішив перевірити. Нічого подібного. Під широким листком лопуха сиділо малюсіньке жабеня, таке маленьке, що, здавалося, ще вчора воно було пуголюком і вміло тільки плавати. Світлячок задумливо почухав потилицю. Чи небезпечне для нього маленьке жабеня так само, як небезпечна доросла жаба? Він не знав відповіді на це запитання. А тим часом жабеня продовжувало плакати дедалі голосніше. І тут Світлячок не витримав і залетів під листок лопуха прямо до жабеняти.

— Гей, ти чого тут рюмсаєш, хочеш увесь ліс у болото перетворити? — посміхнувся він учорашньому пуголюку.

— А-а-а! Нещасне я жабеня. Я тепер — сирота. Моїх маму й тата проковтнули чаплі, що сьогодні вдень прилітали на наш ставок. Хіба ти про це не знаєш? Я тепер нічий. Як же мені не плакати?

— Оце так! — ще більше здивувався Світлячок. Він ніяк не очікував, що гидкі жаби можуть бути для когось ласощами. Так, чим тільки дехто не харчується в нашому лісі!

Світлячок уважніше оглянув жабеня. Увесь перламутрово-зелененький, черевце жовтеньке, оченята — немов чорненькі намистинки, на лапках ніби дивні шкарпетки. І як тільки в таких страшних жаб такі гарненькі діти з'являються? Світлячку стало шкода малюка.

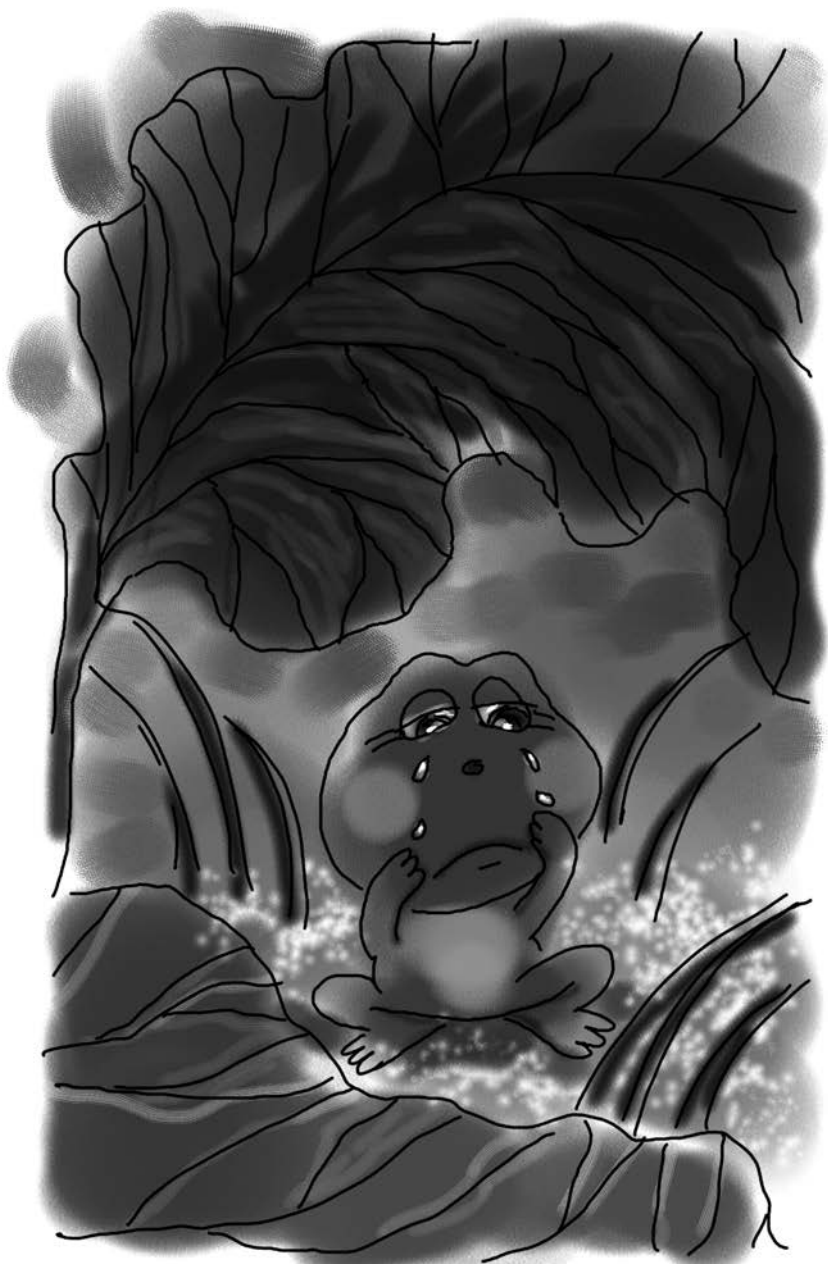
— І як же ти тут опинився, далеко від рідного ставка й зовсім один? — продовжував з'ясовувати все Світлячок.

— А тато з мамою нам, щойно побачивши чапель, наказали мерщій розбігатися. От ми всі, їхні діти, і пострибали хто куди. У мене ще дві сестрички й чотири братики є. Тільки де вони, я не знаю.

— Якщо вже ти дострибав так далеко, звідки знаєш, що тата й маму чаплі проковтнули? — здивувався Світлячок.

— Я бачив, я бачив, я останнім із ставка утік, — плакало жабеня.

— Ох ти, нещасне маля, ну не плач, щось придумаємо. Якби ти завжди залишався таким гарненьким і маленьким, я б тебе сам усиновив. Навчив би тебе

їсти квітковий пилок, він, звичайно, смачніший за будь-яких там комарів і комашок; жив би ти зі мною в моєму дзвіночку, хоча туди ти, мабуть, не влізеш; ну гаразд, я б тобі житло в лілії влаштував, вона більша. І все було б добре. Але так не буває. Тому треба з тобою щось придумати, — задумався Світлячок.

— Так, а родичі в тебе є, ну, окрім братиків і сестричок, звісно?

— Ага, дідусь Квак. Він під великою купиною живе. Я, коли пуголовком був, щодня до нього в гості плавав. Він, знаєш, який хороший, — пропищало жабеня.

Світлячок із сумнівом похитав головою: ох, і небезпечну справу він задумав — повернути жабеня у ставок, та ще й прямо до дідуса. Але якщо він не допоможе, то що буде з нещасним сиротою?

— Ну що ж, давай-но повертатися в ставок, до дідуса і братів із сестрами. Згоден, малюк? Без ставка ти пропадеш, адже ти жаба, — пояснив Світлячок.

— Еге. Ти мені допоможеш повернутися? Я дорогу не пам'ятаю, точніше, я її навіть не запримітив, — запевнило жабеня.

— Не хвилюйся, головне, стрибай за мною, а я летітиму нижче, щоб ти не спустив мене з очей. До речі, ти не голодний? — про всяк випадок уточнив Світлячок.

— Ні, не хвилюйся, мені від горя зовсім їсти не хочеться. Тим більше, що ми добре пообідали, перед тим як прилетіли чаплі.

Світлячок із увічливості не став уточнювати, що їв на обід нещасний сирота, і, лише поправивши свій ліхтарик, повільно полетів назад до ставка. Жабеня слухняно стрибало слідом. Мабуть, ще ніхто на нашому ставку не бачив подібної парочки. Чого тільки не трапляється іноді в житті, правда?

На ставку було шумно: хлюпалися чорні бобри, поплескуючи по воді широкими, як весла, хвостами; пищали комарі, голосили цвіркуни, про щось сперечалися нічні пташки і, звісно ж, поважно квакали жаби.

— Ой, мій ставочок, — зраділо жабеня, оглядаючись на всі боки. — Я вже думав, більше ніколи його не побачу.

Світлячок задоволено посміхнувся. Але справа була зроблена лише наполовину. Не можна було залишати малюка самого, без нагляду дорослих, у цьому величезному світі – це Світлячок знав точно.

— Ну що ж, ти посидь тут, біля водяної лілії, і нікуди не йди. У разі небезпеки залізай прямо у квітку або пірнай глибше у воду, добре? А я намагатимуся відшукати твого дідуся, — прокричав Світлячок, піднімаючись високо над ставком.

— Добре, я все зроблю, як ти сказав, — пообіцяло жабеня.

Поглянувши з висоти на рідний ставочок, Світлячок розгубився: під якою ж купиною живе старий Квак? Де його шукати, адже купин на ставку видимо-невидимо? Та й спустатися до них ближче

небезпечно. І все–таки Світлячок ризикнув. Біля найбільшої купини «засмагала» під місячним світлом молода видра.

— Послухай, красуне, — звернувся до неї Світлячок, — вибач, що порушую твій спокій, та чи не допоможеш ти мені відшукати одного старого — жабу Квака?

— Та ти що, Світлячок! — здивувалася видра. — Збожеволів, чи що? Вирішив нагодувати його смачною вечерею? Лети–но собі геть, поки він тебе не злопав.

— То ти його знаєш?

— Звичайно! Адже він тут, під купиною, живе, квакає голосніше від усіх на ставку, а ненажера — не передати! Тільки де ж він? Дивно, зазвичай о цій порі він на купині відпочиває.

Світлячок посвітив ліхтариком навколо старої купини, але ніде не було жодної жаби.

— А що сталося, Світлячку? — запитала видра.

— Розумієш, я його внука у лісі знайшов, хочу діду повернути. Онук його тепер сирота, чаплі вдень на болоті бенкет улаштували, — відповів Світлячок.

— А–а–а, зрозуміло. Але все одно, дивний ти якийсь, жабам допомагати надумав, вони ж тебе враз проковтнути можуть.

— Знаю, — сумно відповів Світлячок, — та жабе–нятко таке маленьке, таке нещасне, не можна його самого кидати.

Видра неохоче підвелася зі свого «лежака», обтрусила шерстку і сказала:

— Гаразд, я зазирну під купину, може, старий там.

Світлячку здалося, що він надто довго чекав на видру. З тривогою він думав про маленьке жабеня — хоч би з ним нічого не трапилося протягом цього часу. Нарешті над водою показалися голови великої товстої жаби і скуйовдженої молоді видри.

— Ось він, Світлячок, твій старий Квак, тільки раджу тобі триматися якомога далі від нього! — порадила видра.

Коли дідусь-жаба виліз на купину, Світлячок справді, на всяк випадок, відлетів від старого.

— Дідусю Квак, я знайшов у лісі вашого маленького внука. Він зараз там, на краю ставка, біля квітки лілії, я покажу де. Допоможіть йому, — прокричав Світлячок.

— Дякую тобі, юначе! Невже хоч хтось уцілів від мого великого сімейства? Ох, краще б ці чаплі з'їли мене, старого, незграбного Квака.

— Не плач, дідусю, краще поспішімо до жабеняти. Він там зовсім один, — поквапив Світлячок.

— Так-так, звичайно! Веди мене до мого внука, юначе!

І хоч старий Квак щосили поспішав, Світлячку здавалося, вони дуже довго добиралися до квітки лілії. Чи він просто дуже непокоївся за нещасну сироту?

На здивування прибулих, біля квітки лілії на них чекало двоє малюків. Наше жабеня зустрілося зі своєю сестричкою, яка, почувши його жалібний плач, виринула зі ставка — саме там вона ховалася від великих, страшних птахів. Які щасливі були родичі зустріти одне одного! Скільки було обіймів і поцілунків! Світлячок навіть сам трошки заплакав від радості. А потім увесь залишок ночі вони, усі разом, шукали інших малюків. Здається, так Світлячок ще ніколи не втомлювався, зате на ранок усі жабенята — внуки старого Квака — були біля дідуса. Такого веселого квакання Світлячок іще ніколи не чув. А на прощання старий Квак, та й усі жаби на ставку, пообіцяли ніколи не їсти світлячків. І своє слово вони дотримали. Відтоді всі жабки на нашому ставку взагалі не полюють на світлячків, і ті спокійно літають біля самої води. Не вірите? Приходьте до нашого ставка й подивіться самі. І, знаєте, саме тієї далекої ночі ліхтарик нашого Світлячка горів яскравіше, ніж зазвичай. Мабуть, тому, що Творець був особливо задоволений його чуйним, добрим серцем.

Люди

 Про людей Світлячок чув дуже багато, особливо про хлопчиків. Усі мешканці маленького ставочка говорили, що це найнебезпечніші істоти. Навіть коли хлопчики приходили до ставка разом із батьками за смачною, соковитою сунцею, вони й тоді встигали наробити купу усіяких справ. Птахи й дрібні звірята боялися їхніх рогаток, метелики ховалися від їхніх сачків. Навіть жабкам діставалося від бешкетників, і після зустрічі з ними ще довго всі сусіди Світлячка ділилися одне з одним пережитим.

Світлячок ніколи не зустрічався з людьми і був дуже щасливий від того, що ці дивні істоти сплять уночі, а не вдень. Але одного разу все-таки сталося те, чого він так боявся.

Пізнім літнім вечором, коли наш Світлячок кружляв над лісовою стежкою біля ставка, він раптом побачив дитинчат людини. Вони мали

точно такий самий вигляд, як говорили численні мешканці ставка.

Той, який вищий, був точно хлопчиком, до того ж у його руках красувалася зламана березова гілка, з якої він щось старанно майстрував маленьким ножичком.

«Мабуть, рогатку робить», — із жахом подумав Світлячок. Поряд із хлопчиком, із цікавістю озираючись навколо, ішла маленька дівчинка зі смішними рудими косичками. Крихітка раз у раз спотикалася, бо забувала дивитися під ноги, і часто із захватом щось говорила хлопчику, вказуючи пухкеньким пальчиком у різні сторони. Світлячок зрозумів, що дівчинці дуже подобається в лісі, ще б пак, хіба є місце на землі, гарніше за його батьківщину!

Світлячку захотілося роздивитися дівчинку краще, і, забувши всі настанови своїх сусідів триматися якомога далі від людей, він підлетів зовсім близько до крихітки.

— Ой, що це?! — у захваті закричала дівчинка брату, вказуючи на Світлячка. — Точнісінько як маленька зірочка! Я хочу її спіймати! Упіймай мені її, Сергійко, будь ласка!

Хлопчика не треба було довго просити. Він і сам був радий розважитися. Швидким, спритним рухом він махнув над Світлячком березовою гілкою — і раптом ляс! Світлячок відчув сильний удар і гострий біль по всьому тілу, в очах потемніло, і він безсило упав на вузьку лісову стежку.

Кішка

Світлячок отямився у непроглядній темряві. Він спробував запалити свій ліхтарик, але нічого не виходило, немов усередині нього щось зламалося. У який бік він би не рухався, усюди натрапляв на щось гладке і тверде. Звичайно, він не здогадувався, що це стінки сірникової коробки, куди посадили його діти, перед тим як лягти спати у свої зручні, м'які ліжка. Страшно й душно було тут Світлячку. Як він хотів повернутися додому — до рідного лісу, до свого ставка, до мами з татом! Як він каявся, що не послухав мудрих порад батьків і друзів і був такий необережний при зустрічі з дітьми! Що тепер із ним буде? Світлячок ткнувся у куток коробки й почав молитися Творцю, просячи допомоги.

Діти, Сергій і Наталка, спали у своїх ліжках. Вони й не підозрювали, як страждає їхній маленький бранець. Вони старанно застелили дно коробки травинками, наклеїли на коробочку різні гарні папірчики, навіть прикрасили маленьким бантиком із кольорових ниточок, а ще прив'язали до коробочки яскраву мотузочку, щоб катати Світлячка кімнатою, точнісінько як на санчатах узимку. Ну хіба це не чудово?!

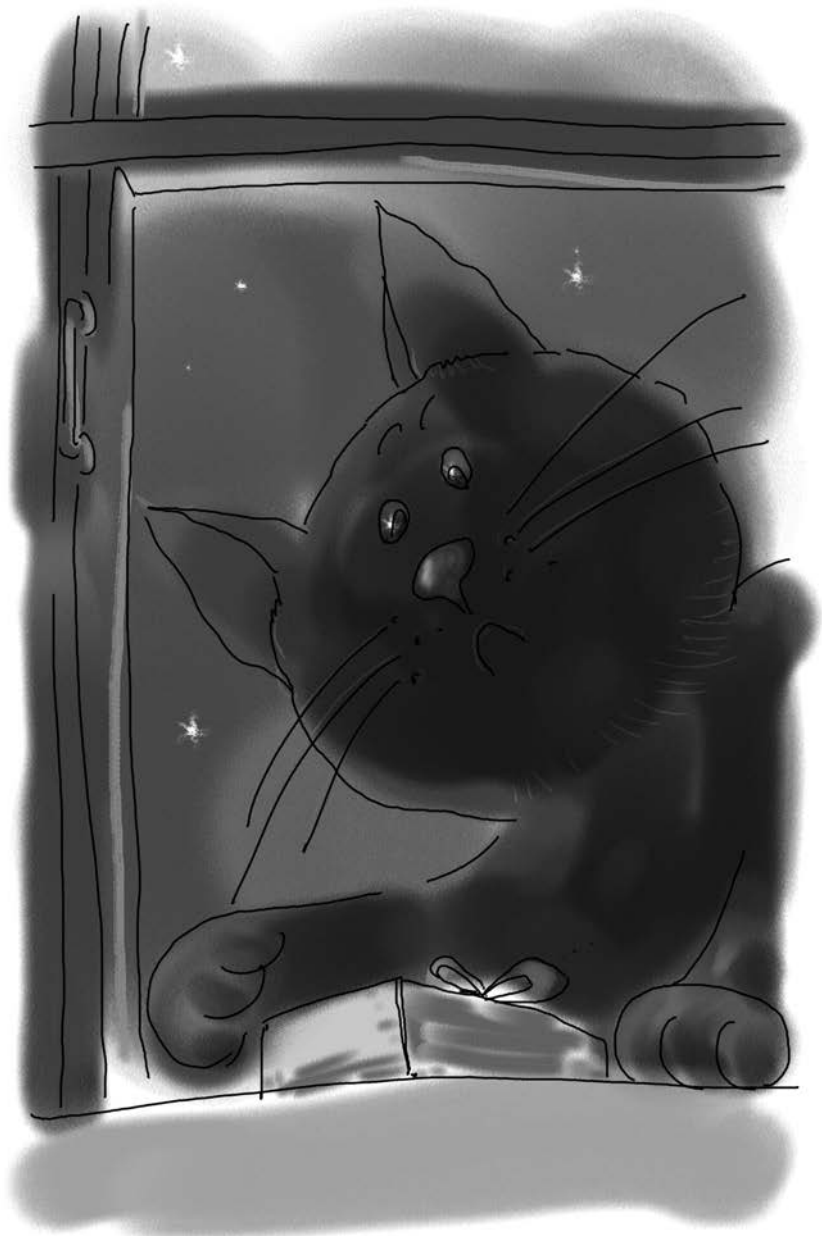
От упоралися діти з усіма цими складними, але цікавими справами, помолилися на ніч і вклялися спати. А в будинку їхнього дідуса — лісника — жила кішка Мурка. Вона дуже любила, коли Сергійко і Наталка приїжджали до неї в гості з міста. Дідусь думав, що діти приїдять до нього, а Мурка думала, що до неї. Ось так вони й жили. Мурка любила ночувати в кімнаті Сергійка й Наталки, адже вони грали з нею з ранку до вечора, частували різними ласощами, загалом, усе як і належало. Але сьогодні дітям було не до кішки. Вони щось старанно майстрували за столом, роздивлялися, тяжко зітхаючи, якогось маленького жука. А потім Наталка заходилася возити по кімнаті яскраву, гарну коробочку. Точніше, Наталка ходила кімнатою і тягнула за собою мотузочку, а на кінчику мотузки й була та сама коробочка. Ах, як зраділа Мурка, адже вона подумала, що Наталка вирішила з нею пограти! Та ба! Варто було Мурці стрибнути на коробочку й ухопити її чіпкою лапкою, то Наталка як закричить, як тупне своєю маленькою, пухленькою ніжкою! Як наслідок, Мурка зовсім образилася, залізла під Наталчине ліжко й вирішила більше

з дівчинкою не дружити, принаймні цього вечора. І от, нарешті, коли діти заснули, Мурка тихенько вилізла з-під ліжка, і тут раптом вона побачила ту саму коробочку, яка їй так сподобалася. Тепер саме час нею погратися, тепер їй ніхто не завадить!

Мурка швиденько стрибнула на підвіконня і заходила обнюхувати коробочку з усіх боків, потім вона обережно торкнулася її лапкою, потім кілька разів стукнула по гарному бантику на кришці і раптом почала підкидати коробочку так високо, ніби та була живою.

Бідний Світлячок падав з одного боку коробки на інший. Він намагався міцно вчепитися тоненькими лапками за травинки на дні коробочки, але нічого не допомагало. А Мурка зовсім розвеселилася від своєї нової іграшки, і раптом вона так ударила коробочку, що та відкрилася, і бідний Світлячок із усього маху впав на підлогу. Він навіть не встиг розправити для польоту свої тоненькі пом'яті крильця. Мурчині очі в темряві яскраво заблищали — вона встигла помітити, що з коробочки щось випало, мабуть, це якраз те, що так уважно розглядали діти! Зараз вона розкриє усі їхні секрети! Забувши про коробочку, Мурка з висоти підвіконня почала уважно роздивлятися килимок, що лежав під вікном. Світлячок бачив, наскільки яскраво горіли в темряві зелені Мурчині очі, і боявся навіть поворухнутися. Невже вона його помітить? Ах, тільки б не увімкнувся його ліхтарик! Світлячок сильніше притиснув своє черевце до килима, але саме тієї миті

Мурка швидко зістрибнула з підвіконня. Звичайно ж, вона, досвідчена полювальниця, побачила незнайомця на м'якому світлому килимі.

На щастя, стрибаючи, Мурка потягнула за собою мотузочку разом із коробочкою і ще щось, що впало з підвіконня. І від цього шуму прокинулися діти.

— Мурка! Мурка! Геть! — кричав Сергійко.

— Ой, вона Світлячка з'їла! — плакала Наталка, заглядаючи в порожню коробочку.

А Світлячок безпорадно лежав на підлозі й чекав на смерть. Він зрозумів, якщо його не з'їла кішка, то він потрапить під ноги дітей. Якими велетнями здавалися вони маленькому, нещасному жучку! Світлячок знову помолився, і раптом він відчув, як усе всередині нього заспокоїлося, минули страх і тривога, немов Сам Творець прийшов йому на допомогу. І раптом маленький ліхтарик Світлячка засвітився у темній дитячій кімнаті.

— Дивися, Наталко, ось він! Він тут, живий! — зрадів Сергійко.

— Маленький! Іди сюди, іди! Мій хороший, іди назад, у будиночок! — бурмотіла лагідно Наталка.

— Мурку не бійся, ми її прогнали, — додав Сергійко, але на всяк випадок поклав сірникову коробочку зі Світлячком до себе під подушку. Так надійніше.

Увесь залишок ночі Світлячок дякував Творцю за диво. Він і не помітив, як заснув, адже настав день. День вдалині від дому.

Лісник

Дідусю, чому, чому ця комашка більше не світиться, чому? — маленька Наталка протягнула старому ліснику сірникову коробку, де, ледь живий, лежав наш Світлячок.

— Коли ми його спіймали, він так яскраво палав, а тепер лежить тут, як звичайний жук! — пробуркотів Сергійко.

— Щоправда, вночі його кішка мало не з'їла, — зітхнула Наталка.

Старий лісник обережно взяв Світлячка на долоню.

— Так, дісталось тобі, бідолахо! — сказав він сумовито. — Що ж ви, діти, так погано поводитесь у лісі? Ліс — це дім таких малюків, як він, різних пташок, звірток, комашок, і поводитися тут треба, як належить вихованим гостям! Хіба Творець створив нас для того, щоб ми, люди, нищили Його творіння?

— Звичайно ж, ні, дідусю! Ми повинні про всіх піклуватися, я знаю, —

закивала головою Наталка, — ми спіймали цього жучка, щоб йому було в нас добре! Бачиш, який у нього тепер будиночок? Я йому туди травичку поклала, щоб він їв. Я так стараюся, а він усе одно не світиться!

— А ти, внученько, подумала, що, може, світлячок додому, до мами й тата, хоче або до своїх діток? Я нічого не знаю про його сім'ю, скажу лише, що в нього в лісі є свій будиночок, який для нього рідніший і затишніший від цієї сірникової коробки. Там у нього своє життя, свої турботи і справи, родичі й друзі! Вони, мабуть, уже зачекалися на бідолаху, шукають, мабуть, плачуть, а він ось тут помирає від горя. Ех ви, християни!

— Виходить, дідусю, ми згрішили? — здивувався Сергійко.

— Виходить, — кивнув дідусь і пояснив: — Світлячком милуватися треба в лісі, а не вдома, він живий, а не іграшка.

— Біднесенький, — раптом гірко схлипнула Наталка. — Не помирай, добре? Я тебе назад до ставка віднесу, полетиш додому, до мами!

І дівчинка, закривши сірникову коробочку, попрямувала до дверей.

Дідусь із онуком пішли за нею слідом.

Старий лісник був радий, що внуки зрозуміли свою помилку. Багато років він жив у своєму маленькому будинку на узліссі, і всі ці роки він, як міг, намагався оберігати мешканців лісу — творіння його любого Бога. Цього вчив і своїх дорогих гостей — онуків Сергійка і Наталку.

Додому

Світлячок, звичайно, не знав, що відбулося. Усе, що він міг відчувати, — це тугу за рідним домом. У сірниковій коробці було душно, похмуро й самотньо. При кожному русі дівчинки Світлячка кидало то в один, то в інший бік його тюрми. Він ледве міг учепитися за зів'ялі травинки, які дівчинка турботливо поклала йому як їжу. Звідки їй було знати, що Світлячок їсть на обід?! Але бідолаха зовсім забув про голод. Заплющивши маленькі чорні оченята, він із тугою згадував ніжне світло місяця над улюбленим ставком, своїх сусідів і друзів, затишний синій дзвіночок, у глибині якого він спав, як у м'якій колисці. Яке дороге все це маленькому жучку-світлячку! І він почав усім серцем дякувати Творцеві за все, що мав, за батьків, їхню любов і ніжність. А як інколи він засмучував тата й маму своїм непослухом! «Як часто, — думав Світлячок, — ми не цінуємо те, що маємо щодня». Сумно було жучку, і в непроглядній темряві сірникової коробки зовсім не світився його маленький ліхтарик.

І раптом дівчинка зупинилася. Вона швидко відкрила маленьку коробочку й лагідно сказала Світлячку:

— Лети додому, до мами, маля, ми більше ніколи не ловитимемо тебе!

— Прости нам, Світлячку, — додав Сергійко й обережно допоміг жучку звільнитися від трави.

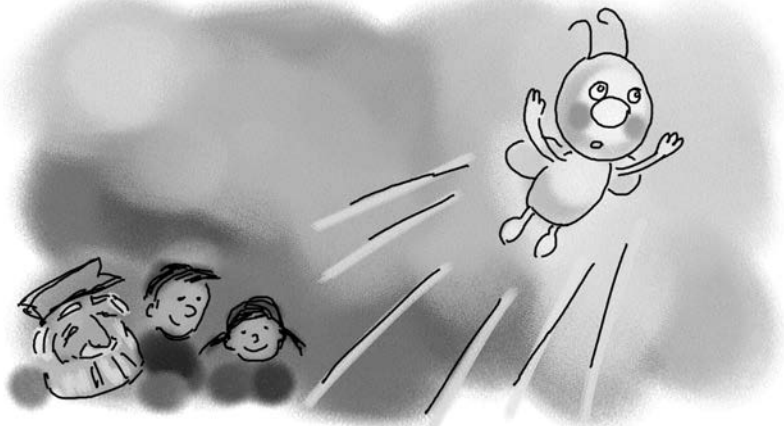
Ще секунда, і Світлячок розправив свої пом'яті крильця, щосили відштовхнувся лапками від дна коробки й злетів у повітря. Ось він — його любий ставок, звичний гомін друзів, легкий вітерець, ніжне світло місяця. Це його ліс, це його дім!

— Дивися, дідусю, горить! Горить! — радісно кричали йому вслід діти. — До побачення, Світлячку!

А він піднімався дедалі вище, і всі навколо бачили маленьку лісову зірочку — жучка-світлячка, щасливого, вдячного Творцю за весь цей величезний світ, за життя, за все навколо.

А ти, маля, дякуєш Богу за маму й тата, за свою сім'ю? За все, що в тебе є?

Повір, за це варто дякувати Богу, адже без усього цього твоє дитинство не було б щасливим, правда?

Друзі

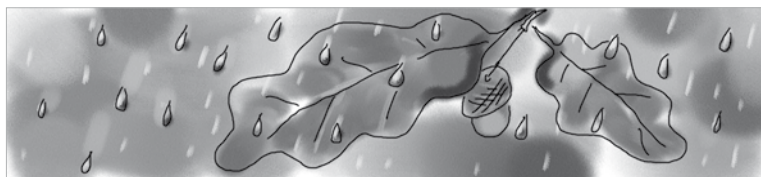
 До середини ночі вже всі мешканці ставка знали, що наш Світлячок повернувся додому. Про це весело квакали жабки, цокотіли цвіркунки, шепотіли, немов потай, кажани. Комарі безупинно пищали тієї ночі тільки про повернення Світлячка, веселі метелики цілими зграйками радісно кружляли біля його яскравого ліхтарика, та найбільше, звісно ж, раділи тато й мама нашого героя. Разом із сином вони від душі славили Творця, за те що Світлячок цілим і неушкодженим повернувся додому, і звідки — від людей!

Світлячок без перепочинку, всю ніч, розповідав друзям і сусідам про свої пригоди. Він пробув у Сергійка й Наталки в сірниковій коробці цілу ніч і цілий день. І тільки другої ночі жучок повернувся додому. Тож зрозуміло, чому всі навколо так сполошилися.

На ранок наш світлячок почувався утомленим, але дуже щасливим. Його будиночок-дзвіночок був наповнений подарунками: хтось приніс запашні кульки квіткового пилка, хтось — тонку пелюстку нічної фіалки, хтось — біленьку пушинку кульбаби.

«Як добре мати хороших, вірних друзів, — думав Світлячок, солодко позіхаючи. — Звідки взялися мої друзі?» — сам себе подумки запитував жучок. І його маленьке серденько підказувало відповідь. Його друзі — це всі ті, кого він любив сам, до кого він приходив на допомогу у важкі хвилини, за кого молився Творцю. «Як це чудово й просто! Якщо хочеш мати друзів, будь дружелюбним сам», — навчає нас Творець через Своє Слово. А в тебе є друзі, маля? Якщо ні, перевір своє серденько. Навчися любити й поважати всіх, хто живе поряд, і ти будеш таким щасливим, як наш Світлячок.

Подружка

Якось пізньої літньої ночі Світлячок залетів у ліс так далеко, що навіть збився з дороги. А тут іще почав накрапувати холодний дощик.

Зовсім невесело стало маленькому жучку: його ліхтарик майже згас, крихітне тільце затремтіло від холоду, а прозорі крильця промокли й зробилися важкими. Тепер Світлячок міг тільки безпорадно повзати по широкому листю старого дуба, на який він вдало опустився.

— Де тепер мій ставок? — сумно думав маленький жучок. — Що зі мною буде далі? Якщо я не дістануся додому до ранку чи не знайду хороше укриття, при перших променях сонця мене злопає на сніданок якась ненажерлива пташка...

Як часто Світлячок допомагав іншим мешканцям лісу, а ось тепер він і сам так потребує допомоги!

Сумні думки жучка порушив чийсь тривожний писк. Світлячок прислухався. Так, без сумніву, хтось гірко плакав неподалік, на сусідній гілці старого дуба. Геть забувши про свою проблему, Світлячок видерся аж на самісінький кінчик широкого дубового листочка і подивився навколо. Дощові

краплі падали зовсім поряд із ним, ще секунда — і він сам звалиться вниз, але бути біля того, хто так голосно плаче, і не допомогти Світлячок не міг. І ось нарешті крізь дощову завісу, серед широкого листя могутнього дуба він розгледів маленьку, безпорадну й сильно промоклу комашку. Це була дівчинка-світлячок. Її маленьке черевце ледь поблискувало під дощем.

«Бідолашка», — подумав Світлячок і вирушив на сусідню гілку. О, якби він міг зараз літати, то буквально за кілька секунд був би на сусідній гілці. Але мокрі крильця не слухалися, і Світлячку здалося, що він добирався до незнайомки дуже довго. Зблизька дівчинка-світлячок мала вигляд іще більш нещасний. Маленькі крильця не лише промокли, але й зім'ялися, гарні довгі вусики-антенки безпорадно звисали вниз, задні лапки були сильно поранені.

— Так, дісталася тобі, бідолашко, — зітхнув Світлячок, сівши на листочок поряд із дівчинкою.

Та спочатку здригнулася, почувши його голос, але, побачивши перед собою привітного, такого самого мокрого й утомленого світлячка, заспокоїлася.

— Угу, я впала о-он у той струмок, — показала дівчинка вниз, — і ледве не потонула. А все тому, що я не послухалася маму, а вона попереджала, що вночі буде дощ і далеко від дому летіти не можна. Тепер я завжди буду слухняною... якщо... якщо... виживу, — знову заплакала дівчинка.

Світлячок, звичайно, знав, що всі дівчата добрячі плакси, та на цю він зовсім не сердився, адже вона справді дивом залишилася живою.

— Ну не плач, усе буде добре, я тобі обов'язково допоможу! — запевнив Світлячок і сам здивувався своїм словам, адже всього кілька хвилин тому він почувався безпорадним і нещасним.

— Справді? — посміхнулася дівчинка-світлячок, витираючи сльози. — Дякую! — І вона довірливо присунулася ближче до свого нового знайомого.

— Угу! Щоправда, я ще не знаю як, але ми обов'язково що-небудь придумаємо! Спочатку нам треба заховатися від дощу, інакше ми ніколи не зможемо літати. О-он, бачиш, там, зверху, у стовбурі дуба, чи-єсь дупло. Було б добре потрапити в нього і зігрітися.

— Ой, ні, я боюся! Раптом там живе якась пташка і з'їсть нас.

— Не бійся, вона все одно спатиме до ранку. Тож ми можемо спокійно зазирнути в дупло й дізнатися, чий це будиночок.

— А якщо там сова, що тоді? — непокоїлася маленька.

— Сова зараз десь полює. Тож усе гаразд. Ходімо! Тільки тримайся за мене міцніше і не впади вниз, бо знов опинишся у струмку.

Світлячок узяв дівчинку за лапку, і вони рушили вгору по мокрому, шершавому стовбуру – прямо до дупла. У дуплі, згорнувшись калачиком, на постелі з м'якого лісового моху безтурботно спала тітонька білка.

Як зраділи втомлені маленькі світлячки, побачивши володарку цього теплого, затишного будиночка.

— Бачиш, як нам пощастило, — посміхнувшись, прошепотів Світлячок. — Залізьмо глибше в дупло і погріймося! Тут наші крильця швидко висохнуть, а коли дощ перестане, полетимо додому.

— А якщо він не перестане до ранку? — знову занепокоїлася дівчинка-світлячок, зручно вмощуючись у дуплі.

— Нічого, тут і проспимо до наступної ночі. Тітонька білка дозволить, вона добра, бачиш, навіть уві сні посміхається, — засміявся Світлячок.

Майже всю ніч вони тихенько шепотіли і, поглядаючи із дупла, як ущухає дощ, раділи, що залишилися живими, що їхні крильця підсохли і що скоро вони побачать своїх рідних. За все це вони дружно дякували Творцю. Навіть їхні ліхтарики знову запалили так яскраво, що в старому дуплі стало майже світло. Добре, що пані білка спала дуже міцно, інакше, хто знає, зраділа б вона своїм незваним гостям чи ні!

Іще вдосвіта світлячки залишили своє сховище.

— Треба поспішати додому, бо я майже засинаю, — солодко позіхнула дівчинка.

Світлячок подивився на неї при ясному світлі місяця й охнув:

— Ох, якою ти стала гарною!

І справді, крихітка немов перевтілилася. Вусики-антенки розправилися, крильця блищали й злегка

тріпотіли, готові до польоту, а чорні намистинки—очі весело блищали від радості.

— Дякую! — сором'язливо посміхнулася дівчинка. — Якби не ти, я б загинула сьогодні вночі! Ти такий чуйний і сміливий, Світлячку! Ти тепер мій найкращий друг у нашому лісі!

— А ти — моя подружка! — щасливо засміявся Світлячок, і, узявшись за руки, вони полетіли на верхівку старого дуба, адже тільки з висоти можна побачити дорогу додому.

— Я живу о—он там, на тому ставку, — зрадів Світлячок, побачивши рідні місця. Тепер він точно знав, як туди летіти.

— А я о—он на тій галявинці, — показала дівчинка в інший бік.

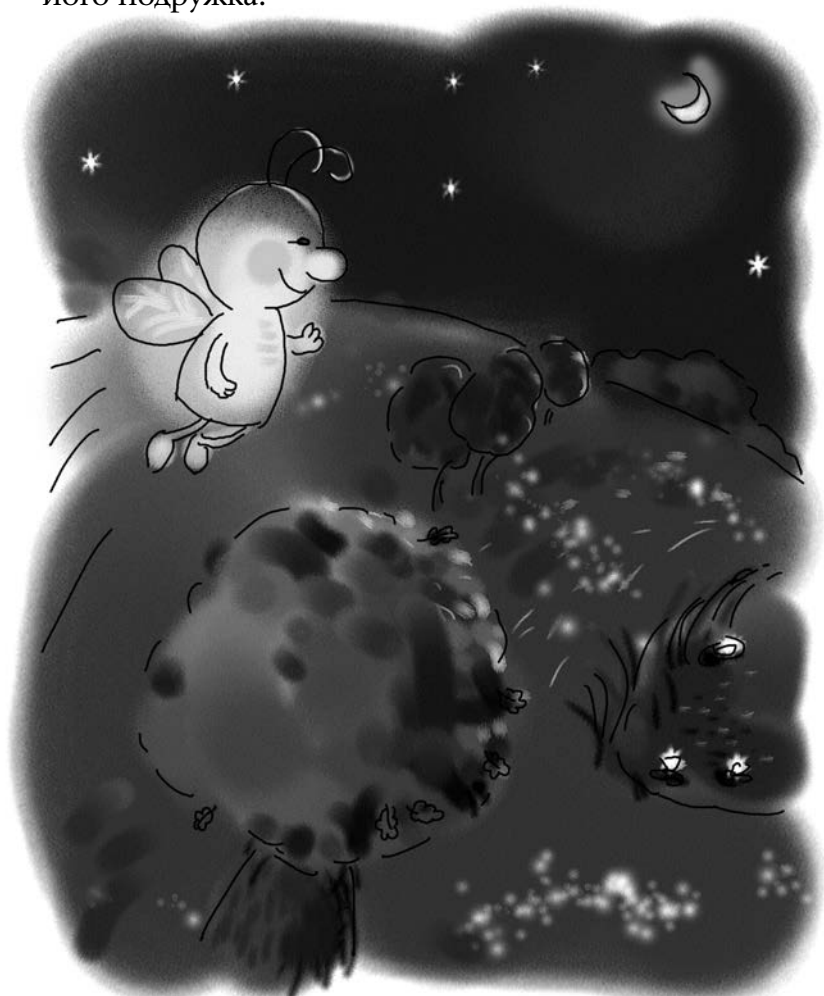
На маленькій галявині з верхівки дуба було видно сотні яскравих маленьких вогників. Це було так гарно!

— Ого! Як багато світлячків у нашому лісі! — зрадів Світлячок.

— Так, дуже багато! Прилітай до нас у гості, ти тепер знаєш дорогу!

— Але як же я тебе там знайду? — запитав Світлячок подружку і раптом сам здогадався — адже її ліхтарик найніжніший і найгарніший. Його він упізнає навіть серед тисячі інших. — Я обов'язково прилечу до тебе в гості, — крикнув Світлячок подружці, і, покруживши над старим дубом, щасливі жучки полетіли кожний до свого будиночка.

Усю дорогу наш Світлячок весело співав і дякував Творцю. Сьогодні була така чудова ніч! По-перше, він зрозумів, що, коли допомагаєш слабшим, власні проблеми вирішуються самі собою, а по-друге, у його житті з'явилася прекрасна дівчинка-світлячок, його подружка.

Осінь

Світлячок завжди намагався не думати про осінь. Він знав, що осінь принесе з собою розлуку з друзями, з сусідами, з рідним ставком, а головне, з мамою і татом. Але час невпинно рухався вперед. Невдовзі Світлячок помітив, що ночі стали довшими й прохолоднішими, а вдень сонечко вже не так, як раніше, прогрівало будиночок-дзвіночок. Світлячок просинався під час заходу трохи змерзлим і втомленим.

— Що все це означає? — одного разу запитав він батьків.

— Це осінь, синку, настає осінь. І якщо вже ти сам розпочав цю розмову, поговорімо серйозно, — відповів тато.

Ніч видалася дощовою і холодною, тому, зручно влаштувавшись серед тичинок лісової квітки, сім'я могла спокійно про все поговорити.

— Скоро осінь, синку, нам треба буде знайти надійний притулок аж до весни. Ми з мамою вже відшукали його в корінні старої верби. Завтра ми покажемо тобі те місце, — повідомив батько.

— Не хвилюйся, Світлячку, під товстою корою дерева тобі буде затишно й тепло. Ти й не помітиш, як проспий до весни, а потім знову побачиш наш ставок таким, яким ти його бачив у день свого народження, пам'ятаєш? — лагідно посміхнулася сину мама.

— Навесні ти будеш цілком дорослим Світлячком, тобі треба буде подумати про свій будинок, синку, і свою сім'ю, — продовжував тато.

— Усе це так дивно, що ви говорите, але хай буде так. Адже я знаю одне: немає в нашому лісі затишніших будинків, ніж наші дзвіночки, правда? Я оселюся поряд із вами, тато й мамо!

— Ні, синку. Для нас це літо — останнє. Ми вже виконали все те, що задумав для нас наш Великий Творець. Восени ми мирно заснемо назавжди. А ти, Світлячку, продовжиш наше життя на землі. Ти був прекрасним сином, і ми віримо, що ти не забудеш того, чого тебе вчили, — сказав тато.

На кілька хвилин у маленькому будиночку-дзвіночку запала тиша. Світлячок ніяк не очікував, що осінь принесе в його життя так багато змін. Ні, він зовсім не згоден, що більше ніколи не побачить тата й маму. Хіба без них він зможе бути щасливим? Хіба це справедливо? Та його ліхтарик не зможе весело світити в лісі, якщо Світлячок буде нещасним. Чому ж Творець не зробив так, щоб завжди було чудове, тепле літо і щоб тати й мами ніколи не помирали?

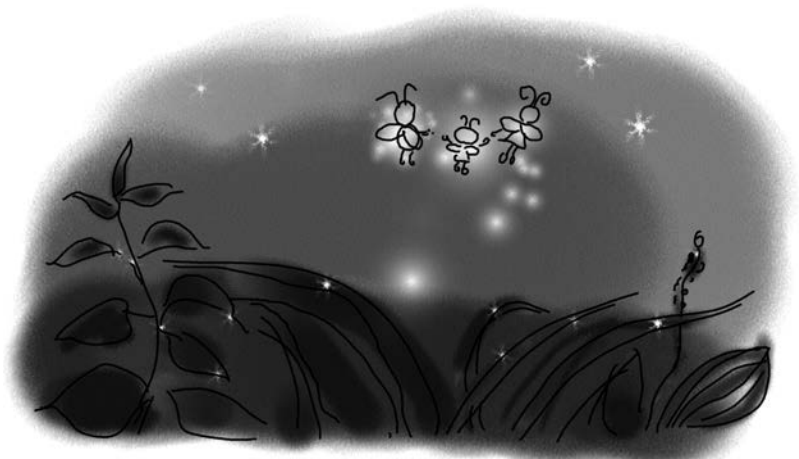
Про все це, гірко плачучи, запитував у батьків наш юний Світлячок.

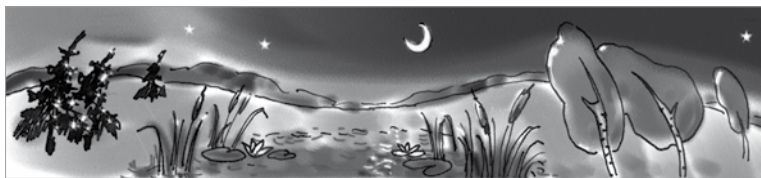
І всю ніч тато й мама розповідали синові, що і в них були батьки. А про те, як яскраво палали від добрих справ їхні маленькі ліхтарики, пам'ятають і зараз на лісовому ставку.

— Головне — за все славити Творця, синку, за кожную мить твого життя. Нічого, що наше життя коротке, зате воно може бути світлим і прекрасним. Живи так, щоб за твій ліхтарик усі були вдячні Творцю!

Уже перед сходом сонця, коли останні важкі краплі дощу впали на землю, у небо плавно піднялися три маленькі яскраві зірочки. Це наші світлячки злетіли в небеса, щоб віддати славу Творцю одне за одного та за можливість жити на землі.

А як ти хочеш прожити своє життя? Звісно, ти ще маленький і в тебе все попереду, але вже зараз ти повинен жити так, щоб приносити радість своєму Творцю — нашому Господу.

Закінчення

Ось так і завершилася історія про нашого Світлячка. Звичайно, у його житті була ще одна прекрасна весна, було ще одне чудове літо, нові друзі й дивовижні пригоди. Але це вже інша книжка. А поки — до побачення, друже!

Зміст

Світлячок	3
Дивовижний ліхтарик	6
Що таке гордість	9
Бути дорослим.....	12
Мурашка	14
У павутинні.....	21
У мишачій нірці	26
Старий жук.....	32
Бути щасливим.....	37
Сирота.....	42
Люди.....	51
Кішка	54
Лісник	59
Додому	62
Друзі	64
Подружка	66
Осінь.....	73
Закінчення	77

Олена Чепілка
СВІТЛЯЧОК

Переклад з російської Д. Мусієнко

Директор *П. Давидюк*
Редактор *І. Савченко*
Коректор *Д. Мусієнко*
Верстка *М. Давидюка*
Художник *Л. Буніна*

РО «Українське місіонерське товариство „Світло на Сході“»,
вул. Хорольська, 30, м. Київ, 02090.
Ідентифікаційний код: 14300272.

Свідоцтво про внесення суб'єкта видавничої справи до Державного
реєстру видавців, виготовлювачів і розповсюджувачів видавничої продукції
від 15.02.2018, серія ДК, № 6016.

Вид. № 02.519. Підписано до друку 05.09.2018.
Папір – 80 г, Lux Cream. Формат 84x108/32.
Гарнітура: SonetSerif
Друк офсетний. Умов. друк. арк. 4,2.
Тираж 7000 пр. Замовлення № 18–1989К.

Надруковано в типографії ТОВ “Новий друк”,
вул. Магнітогорська, 1, м. Київ, 02094.

Свідоцтво про внесення суб'єкта видавничої справи до Державного
реєстру видавців, виготовлювачів і розповсюджувачів видавничої продукції
від 28.07.2003, серія ДК, № 1447.